

YAZAR HAKKINDA

Talip Emiroğlu Giresun'un Piraziz ilçesinde doğdu. Trabzon Fatih Eğitim Faültesi ve Marmara Üniversitesi Atatürk Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünde okudu. Doktorasını tarih alanında yaptı.

1987 yılında kurulan İstanbul Final Dershanesi'ne ortak olarak eğitim işletmeciliğine başlayan Emiroğlu, daha sonra Avrupa Koleji, BJK Koleji ve Avrupa Kent Koleji adıyla 24 okul kurarak k12 seviyesinde hizmet verdi.

Kurucu başkanı olduğu Avrupa Eğitim Vakfı'na bağlı olarak önce Avrupa Meslek Yüksekokulu'nu, ardından Kıbrıs Ada Kent Üniversitesi'ni ve Kocaeli Sağlık ve Teknoloji Üniversitesi'ni kurdu. Halen müteveli heyeti başkanlığını yapmaktadır.

Yazarın çeşitli gazete ve dergilerde yayımlanmış, eğitim içerikli makaleleri ve kitabı vardır.

DESTEK YAYINLARI: 1731
EDEBİYAT: 303
TALİP EMİROĞLU / KANLI CEKET

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır
Editör: Gülşah Elikbank
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Sedat Gösterikli
Sayfa Düzeni: Melike Doğan
Sosyal Medya-Grafik: Mesud Topal-Nursefa Üzüm Kalender-Samet Ersöz
Reklam ve Tanıtım: Işıl Ilgıt Şimşek-Selen Çavuşoğlu

Destek Yayınları: Ağustos 2023
Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-441-967-6

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Destek Dukkan

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul
Tel. (0) 212 613 30 06

TALİP EMİROĞLU
KANLI CEKET

KANLI CEKET

*“Yoksulların çocukluğu yoktur.
Hayattan alacakları vardır. Bu onlara ödenmeli.”*

– Charles Dickens

Karşı kaldırımdaki adamla bir anda göz göze geldiler. Adam heykel gibi durmuş şaşkınlıkla ona bakıyordu. Bir iki adım daha attı ve o da durup dikkatlice bakmaya başladı. Tanıdı. Aralarındaki caddede arabalar neredeyse duracak kadar yavaş ilerliyorlardı. Kaldırımdaki insanlar arabalardan daha hızlı yol alıyordu. İnsan kalabalığı akıyor, onlar duruyor ve birbirlerine bakıyorlardı.

Yaz sıcağı haziran ayının ilk günlerinde etkisini göstermeye başlamıştı. Pazar günü havayı güzel gören herkes kendini sokağa atmıştı. İncirli Caddesi’nden Bakırköy Meydanı’na insan akışı bir hayli yoğundu. O kadar yoğun olmasa da bir akış da tersi yöndeydi. Timur yukarı, yani akışa göre ters yöne gidenler arasındaydı. Caddenin solundaki kaldırımdan deniz tarafını arkasına almış, üstüne gelen kalabalığın arasından yol bulmaya çalışarak görmüştü karşı kaldırımdaki genç adamı.

12 Eylül ihtilalinden sonra arka arkaya yapılan seçimlerin izlerine elektrik direklerinde rastlamak mümkündü. Fotoğrafların, çeşitli yerlerinden çizilmiş ve yırtılmış olmasına rağmen, İstanbul Belediye Başkanı seçilen Bedrettin Dalan'a ait olduğu anlaşılıyordu.

Öyle hasmane bir bakış değildi bu. Birbirini çok seven iki arkadaş bakışı da değil. Ancak bir yaşanmışlığa dair şeylerin olduğu belliydi. Yaşlarından çok daha büyük hayatların ağırlığı altındaki hırpalanmışlıklar... Ürkeklik... Şüphe... Biraz da merak...

Suçları var mıydı? Utanılacak bir şey mi yaşamışlardı? Bütün bunların muhakemesini yapmaya ihtiyaç duymamışlardı. Yapsalar bile ne değışecekti? Yıllar sonra ilk kez şimdi yüzleşme imkânı bulmuşlardı, bunca kalabalığın arasında. Ama her şey karma-karışıktı. İçerisinden birini tutup tanımlamaları, ona göre davranış belirlemeleri mümkün değildi. Oysa buna çok ihtiyaçları olabilirdi. Hâlâ bakışlarını birbirlerinden ayıramadılar. İkisi de bir adım atıp ilerleyemedi. Aslında konuşacakları çok şey vardı ama hafızalarından duygularını ifade edecek tek kelime seçmeleri mümkün değildi. Bir sürü soru vardı sorulacak. Sohbet vardı. Sitem vardı. Öfke, kahkaha vardı. Küfür bile vardı. Bu karmaşık duygular içerisinde farkında olmadan biraz da özlem gideriyorlardı. Evet, elbette, özlem de vardı.

Başka bir zamanın içinde, ikisi de henüz çocukken karşılaşmaları bugünkünden çok daha farklıydı oysa. Timur, Karadeniz'in küçücük köyünden İstanbul'a geledi henüz bir hafta olmuştu. Büyükşehirin şaşkınlığını üzerinden atamadan okullar açıldı. Üzerinde gülkurusu gömleğini ona 5. sınıfın sonunda yatılı öğretmen okulu imtihanları için köyün terzisi dikmişti. Boynundaki mavi-yeşil renklerin hâkim olduğu lastikli kravat Almanyada

çalışan bir akrabasının hediyesiydi. Siyah kumaş pantolonu yine köyün terzi dikmişti. Köy terzi çocuklar için diktiği her şeyi nasılsa boyları uzayacak diye büyük beden dikerdi. Ama paçalarını geniş yapma konusunda cömert olduğu söylenemezdi. Oysa moda olabildiğince geniş İspanyol paçaydı. Ama o tutucuydu, dar paça yapma eğilimindeydi. Kaç kere hatırlattı, amca paçayı biraz geniş yap diye. O ise bilgiç tavrıyla, “Yeter bu kadar, daha geniş olmaz, ne kadar geniş olursa o kadar fazla çamur olur” derdi. Yine de biraz geniş tutarak orta yolu bulurdu. Her dikilen kıyafet, gömlek, pantolon neyse üç beş sene giyilir, sonrasında daha küçük kardeşe verilir. Nasılsa her çocuğun genelde birkaç kardeşi vardı köyde.

Ama ceketini yoktu. Okula ilk gün gömlek ve kravatla gitmişti. Ayağında lastik bir ayakkabı vardı. İlk hafta sorun yaşamadı. Daha sonra okul girişlerinde kıyafet kontrolü başladı. Ceket ve kravat şarttı. Geçmiş yıllarda, polislerinkine benzeyen şapka da giyiliyordu. Bundan vazgeçilmeseydi, şimdi bir de şapka derdi olacaktı. Ceketsiz geldiği için iki kere uyarılmış ama yine de okula alınmıştı. Üçüncü kez, ceketsiz gittiğinde müdür yardımcısına gönderildi. Müdür yardımcısı sert ve kararlı bir dille, bir daha okula ceketsiz alınmayacağını bildirdi. Sınıfa döndüğünde çaresizdi. Ondan başka herkesin ceketini vardı.

Babasına mektup yazıp bana ceket al diyemezdi. Köye geri çağrılabilirdi. Zaten İstanbul’da okumaya zar zor ikna etmişti. Bunun için babasının istemeyeceği şeylerden uzak durup gözüne girmeye çalışmıştı. Fırsat bulduka da İstanbul’daki okullarda okuyanlar büyük adam oluyor, ben de orada okuyacağım diye işlemişti. Halası İstanbul’da yaşıyordu. Yazın köye geldiğinde onu da ikna etmeye çalışmıştı.

“Ne olur beni İstanbul’a götür. Okumak istiyorum. Orada okuyan büyük adam oluyor. Ben de büyük adam olacağım.”

Köyde siyasetçiye, öğretmene, hâkime, subaya saygı duyulur, onlara büyük adam denirdi. Kendi çocuklarının da böyle biri olmasını tabii ki her baba isterdi. Bu yüzden “büyük adam olmak istiyorum” ifadesini sıkça kullanıyordu. Babası kabul ettiğini söylemiyor ama reddetmiyordu da. Meselenin ortada kalması aynı zamanda olma ihtimalinin mevcudiyetini koruyordu.

Önce halasını ikna etti. Onun İstanbul’daki evinde kalacaktı. Okul eve yakın sayılmazdı ama ziyarı yoktu, yürürdü. Bir köy çocuğu için yürümek sorun değil, hatta eğlenceliydi. Bahçelerde, yaylalarda ineklerin peşinde az mı koşmuştu? Halasının da sahiplenmesiyle babası pek itiraz etmemiş, “Madem sizde kalacak, gitsin öyleyse” deyivermişti.

Ancak ceket sorununu bir an önce çözmesi gerekiyor ama nasıl çözeceğini bilemiyordu. Alacak parası yoktu. Halasından da isteyemezdi. Zaten onların evinde kalarak yük oluyordu. Çalışmaktan başka çare yoktu ama ne iş yapacaktı? Henüz 13’üne girmiş, çelimsiz bir çocuk, yolunu yordamını bilmediği bu şehirde ne yapabilirdi? Sadece köy işlerini biliyordu. Tarlada, bahçede çalışabilir, inekleri güdebilirdi. Bu koca şehrin kuralları ve iş alanları çok başkaydı.

“Ceketin yok mu senin, niye giymiyorsun?”

Soruyu soran sıra arkadaşı Sadullah’tı.

Arkadaşına yok demek gururunu incitecekti. Bugüne kadar var da haylazlıktan giymiyormuş gibi hava yaratıp, asi çocuklar gibi görünmeye çalıştı.

“Var tabii ki! Ama giymeyeceğim. Hava sıcak! Bu havada ceket mi olur!”

“İyi de almazlar okula, başın derde girer.”

Kaçışı olmadığını biliyordu ama bir çaresini bulana kadar idare etmeliydi. Birden aklına sıra arkadaşına gerçeği söylemenin doğru olacağı fikri geldi. Acaba diğer öğrencilere yayar, onunla dalga geçerler miydi? Ciddi birine benziyor, öyle sululuk yapacak gibi durmuyordu. En azından okul girişlerinde yardımcı olabilir diye düşündü. Biraz daha idare ederse bir yolunu bulup nasılsa bir ceket alacaktı.

Güvenebilir miyim diye yan gözle arkadaşını süzdü. Başka seçeneği yoktu.

“Sen bana yardımcı olabilir misin?”

Aralarında öyle karşılıklı isimlerini vererek bir tanışma olmamıştı. Ama sıra arkadaşının adının Sadullah olduğunu öğrenmişti. Onun da Timur olduğunu birkaç kişi biliyordu ama “ceketsiz gelen çocuk” dendiğinde diğer sınıflardan bile tanıyanlar vardı.

“Hangi konuda?” diye sordu Sadullah.

“Aslında benim bir ceketim yok. Ama bunu kimseye söyleme! Sadece sana söylüyorum. Ailevi durumlar biraz karışık şimdi, fakat yakında alacağım. Alana kadar sen bana yardım et, olur mu?”

Bunu söylerken Sadullah'ın dudaklarından çıkacak cevabı önce yüzünde, sonra gözlerinde aradı. Bir terslik görmeyince devam etti:

“Yardım eder misin?”

“Nasıl edebilirim? Bende bir ceket var.”

***

Ertesi gün okula önce Sadullah girdi. Binanın arka tarafında, kantine malzeme getiren kamyonların girdiği bir kapı daha var-

di. Mal girişi olmadığı zamanlar kapalı ve tenha olurdu. Sadullah kapının demir parmaklıkları arasından kendi ceketini arkadaşına verdi. Timur ceketini giyip okula girdi. İçeride tekrar arkadaşına geri verecekti.

Okula ertesi gün de aynı şekilde girdiler. Bir ay böyle idare ettiler. Timur arkadaşının ceketiyile okula giriş yapınca kantinde buluşuyorlar ve orada iade ediyordu. Öyle uluorta çıkarıp da ceketini al demiyordu tabii. Anlaşılmaması için bir köşeye geçip sıcakmış gibi önce ceketini çıkartıyor, sandalyeye asıyordu. Bir süre sonra Sadullah oradan alıyor, birkaç adım kolunda taşıyarak kantinden çıkıyor, koridorda giyyordu. Kendi ceketiyile arkadaşının okula girmesini sağlamanın bir kandırmaca, suça ortak olmak olduğunu biliyordu. Zarar görmemek için o da çok dikkatli davranıyordu. Özellikle sınıf arkadaşlarının bu değişim esnasında oralarda bulunmamasına dikkat ediyorlardı. Çünkü onlar, hâlâ nasıl ceketsiz okula gelebildiğini sorguluyorlardı. ğrenirlerse kısa zamanda okula yayılır, her ikisi de ceza alabilirdi.

Ekim ayının ortalarına doğru hava soğumuş, Timur şmemek için gömleğinin altına annesinin ördüğü kazağı giymeye başlamıştı. Sınıfta en arkada, askıların olduğu duvar kenarına oturmayı özellikle tercih ediyordu. Çünkü arkadaşları artık ceketin üzerine pards veya palto gibi kalın giyecekler giymeye başlamıştı. Sınıfta bu giyecekleri duvara asıyorlardı. O, askılığın yanında gömlekle oturarak, sanki ceketini ve paltosu varmış da oraya asmış havası veriyordu. Hatta kendi ceketiyimış görüntüsü verebilmek için bir arkadaşının ceket gibi kısa olan kabanını ilerideki askıdan alıp hemen yanındaki askıya asmıştı.

Havaların soğuması önceleri hiç sorun olmayan okul çıkışlarını da sıkıntılı hale getirmeye başlamıştı. Özellikle yağmurlu

havalarda gömlekle çıkmak dikkat çekiyordu. Her ne kadar arkadaşlarıyla birlikte yürümekten kaınsa da çıkış kalabalığında bu mümkün olmuyordu. Okuldan uzaklaşılana kadar onlarla yan yana yürümek zorunda kalıyordu. O zamanlar okul servisi yoktu. Gerçi onun servise binmesi mümkün değildi. Ceket almayan ocuk servis parasını nereden bulacaktı? Olsaydı okuldaki öğrencilerin bir bölümü servise binebilir, o zaman okul ıkışları bu denli yoğun olmaz ve tanıdağ çocuklarla okul çıkışı yan yana yürümek zorunda kalmayabilirdi.

Gömleğin zerine kravatı gösteren V yaka kazaklar giyilebiliyordu. Kravatın zorunlu olmadığı tek seçenek boğazlı kazaktı. Elbette her ikisinin üzerinde de ceket zorunluydu. Ne var ki gömlek içerisine giydiği annesinin ördüğü kazak ne V yaka ne de boğazlıydı. Boğazlı rlmeye niyet edilmiş ama iplik bittiği için örgü boyun kısmında sonlanmıştı. Kırmızı, mavi ve mordan oluşan karışık bir rengi vardı. V yaka olsaydı da bu renk cümbüşü kazağı gömleğin üzerine giymek istemeyebilirdi. Renkleri ve yakası uygun olsaydı, gömleğin üzerine giyer, pek dikkat ekmeyebilirdi. Bu nedenle sadece ilik olarak kullanabiliyordu.

Kalabalıktan uzaklaşmak için hızlı adımlarla ilerledi. Kimseyle göz göze gelmemek için başı nde, yere bakıyordu. Okul çevresinden uzaklaşabilirse, yarım saat daha yürüyeceği ev yolu tenhaydı. Sınıftan iki arkadaşı onun evine yakın oturuyordu. Bu yüzden karşılaşmamak için onlardan önce gitmeye dikkat ediyordu. Okuldan geç çıkarsa veya yolda oyalanırsa karşılaşma olasılığı vardı.

Tam kalabalıktan uzaklaşmak üzereyken arkadan gelen bir sesle irkildi:

“Timur, beklesene!”

Adıyla hitap ettiğine göre sınıftaki kızlardan biriydi. Duy-mazdan gelip yürümeye devam etti. Başı nde, adımlarını daha da hızlandırdı. Arkadaki ses daha da yükseldi:

“Heeey, beklesene! Acelen ne böyle?”

Bu kadar yüksek tonda bir seslenişi duymazdan gelemeydi. Arada beş altı metre mesafe vardı. Dönüp bakmadan devam etse, vredekiler kızdan kaçıyor sanacak ve daha çok dikkat çekecekti. Durdu, arkaya dönüp baktı. Yan sırasında oturan kızdı. İsmi hatırlamadı. Kız iyice yanaştı.

“Sen şmyor musun?”

Bunu söylerken üzerindeki mantonun yakalarını elleriyle dikleştirerek kulaklarını örtmeye çalışıyordu.

Timur konunun cekete geleceğini tahmin etti.

“Senin kadar şmyorum. Bence sen fazla şyorsun.”

“Evet, ben soğuğu sevmiyorum. Herkes ceketin üstüne kaban giymeye başladı, sen daha ceket bile giymiyorsun, neden?”

Timur inandırıcı bir cevap bulamadığı için konuyu değiştirmeye çalıştı:

“Sen ne tarafa gidiyorsun?”

“şurada benim evim, yakın.”

“Tamam o zaman, iyi akşamlar” diyerek hızla uzaklaştı.

***

Ertesi sabah okulun arka kapısında Sadullah’ı bekliyordu. Her zamankinden on dakika gecikmişti. Gök gürlüyordu. Bulutlar iyice alçalmış, koyulaşmıştı. şiddetli bir yağmurun habercisiydi bu. Hava patladı patlayacaktı. Timur’un üzerinde yine gülkurusu gömleği vardı. Altındaki kazağa rağmen soğuk içine işlemişti.

Bacakları da üşüyordu. Çünkü pantolonun kumaşı inceydi. Yazlık kumaş mı, kışlık mı bilmiyordu. Pantolon işte! Köyün terzisi hangi kumaştan dikmeyi uygun gördüyse öyleydi. İnce bir kumaştan dikmiş olmalı ki daha ıslanmadan ıslaklık hissi veriyordu.

Diğer yandan ince lastik ayakkabısında taban olmadığı için sanki direkt toprağa temas ediyordu. Ayakları buz gibi olmuştu. Elleri cebinde, dans edermişçesine sürekli ayaklarını kaldırıp indiriyordu. Gözlerini okulun bahçesinde arkadaşının geleceği yöne dikmişti ama o hâlâ ortalarda yoktu. Bu sırada ilk ders zili çaldı. Soğuktan dolayı okul bahçesinde zaten tek tük olan öğrenciler de içeri girdiler.

Sadullah okula gelmemiş olamazdı. Çünkü üçüncü derste matematik sınavı vardı. Ceketini vermeyi unutmuş olabilir miydi? Bunu düşünmek fazla iyimserlik olurdu. Birlikte oturduğu arkadaşına ceket vermeyi unutabilir mi insan? Muhtemelen şu an sı-nıftaydı. Ders başlamak üzereydi. Arkadaşını orada göremeyince merak etmez miydi?

Belki de böyle nereye kadar demişti. Bunun bir sonu olmalıydı. Bir ay idare etmeye razı olmuştu, ama aradan iki ay geçmişti. O da haklıydı.

***

Timur bir türlü parayı denkleştiremiyordu. Topkapı'da, Trakya otobüs garajının yanındaki bitpazarına bakmıştı. Giyilebilecek bir ceket beş liradan başlıyordu.

Hafta sonu mahalle takımlarının futbol oynadıkları sahalara gidip su satmaya başladı. Halasından aldığı içi su dolu plastik ibrik ve yine plastik bardakla, soğuk su diye bağırmanı denedi ama beceremedi. Kendi sesi hoşuna gitmedi. Bağırmandan sat-

mayı tercih etti. Devre arasında ve ma bitiminde futbolcuların yanına gidip, “Su ister misin abi?” diye soruyordu. Bazıları hem içip hem de başını yıkardı. Bir ibrik ancak iki müşterinin ihtiyacını karşılayabiliyordu. Ma bitince suyu kullanan oyuncularını takip ediyor, onlar giyindikten sonra para istiyor ama çoğunlukla alamıyordu.

“Şuradan çeşmeden bedava doldurup geliyorsun, ne parası!” şeklinde tersleniyor, bazıları da duymazdan gelip gidiyordu. Ender olarak para veren olurdu, onlar da yirmi beş kuruştan fazla vermezdi. Hafta sonu ortalama bir buçuk lira kazanıyordu. Yirmi beş kuruşuyla dondurma alarak kendini ödüllendiriyor, elli kuruşu da ceket için ayırıyordu. Gerisi okul harlığıydı. Bunca gayretine rağmen ceket için ancak iki lira biriktirebilmişti. Oysa en azından üç lira daha biriktirmesi gerekiyordu. Bu da bir süre daha ceketsiz okula gideceği anlamına geliyordu.

Şiddetli bir gök gürültüsünün ardından bardaktan boşanırcasına yağmur patlak verdi. Yandaki tek katlı mağazanın saçağı altına sığınsa da ıslanmaktan kurtulamadı. Aralıklı sert esen rüzgâr yağmurun eğrisini değiştirerek onu ıslatıyordu. Bir yandan da saaktan oluk gibi akan su, beton zemine çarparak tekrar yükseliyor, dizlerinin altına ıslatıyordu. Duracak gibi değildi. Burada daha fazla kalamazdı. Üçüncü derste sınav olduğu aklına geldi. Koşarak okulun ana kapısına yöneldi. Kapıda nöbetçi öğrenciler vardı. Sırılısklamdı. Islak eliyle çantasından öğrenci pasosunu çıkardı, ancak nöbetçiler ceketsiz giremeyeceğini söyledi. Sınavı olduğunu söyleyip ısrar edince, nöbetçinin biri ona eşlik ederek müdür yardımcısına götürdü, fakat odasında yoktu. İliklerine kadar ıslanmıştı. Üşüyordu. Üzerindeki gülkurusu gömleğin ıslak kumaşı alttaki kazağa yapışmıştı. Ayağındaki lastiğin

içerisine su iyice dolmuş, yürürken değişik sesler çıkartıyordu. Müdürün odasına yöneldiler. Odanın önünde bir kadın daktilo yazıyordu. Nöbetçi öğrenci:

“Bu arkadaş okula gömlekle gelmiş. Ceketini yok. İçeri almak istemedik ama sınavı varmış. Müdür yardımcısı Tefvik Bey’e götürdüm, odasında yoktu. Ne yapalım diye sormaya geldik.”

Kadın daktilodan başını kaldırdı. Nöbetçi öğrenciye kısa bir bakış attıktan sonra gözlerini ona çevirip baştan aşağı iyice süzdü. O, soğuktan titremeye başlamıştı. Kadın hiçbir şey söylemeden yerinden kalktı. Karşıdaki ortası deri kaplı kapıya doğru yürüdü. Derisiz yerine başparmağının kamburuyla iki kere tıklayıp içeri girdi.

Bir süre sonra çıktı ve eliyle Timur’u işaret ederek, “Müdür bey seni istiyor, gir” dedi.

İçeri girdiğinde dikkatini çeken ilk şey odanın sıcaklığı olmuştu. Üstündeki her şey ıslaktı ama sıcaklığı hissetmişti. Masada oturan müdür, “Gel oğlum, yanaş” dedi. Masasının ön tarafındaki pirinç levhada “İ. Gürşen Kafkas” yazısı okunuyordu. Şefkatli bir ses tonu vardı. Çocuğa iyi gelmişti. Üzerindeki ilk ürkekliği atarak masanın önüne yanaştı.

“Ceketin yok mu senin, niçin giymedin? Hem ne bu halin oğlum? Sırılısıklamsın sen, hasta olacaksın.”

Timur ilk kez bu kadar güzel Türkçe konuşan birine rastlamıştı. Köyde herkes yerel şiveyle konuşurdu. Okuldaki öğretmenler güzel konuşmaya çalışırdı ama bazen onlar da köyün şivesine kayardı. Bu müdür radyodakiler, televizyondakiler gibi güzel ve etkili konuşuyordu. Evde televizyon yoktu ama radyo vardı. Televizyonu ilk kez kahvehanede görmüştü. Yaşı küçük ol-